

Govern amb cartell de «no funciona»

«L'atomització de la política catalana porta a pensar que les coalicions seran el pa nostre de cada dia»

Per fi, s'ha acabat. El DOGC ha publicat aquest dimarts la dissolució efectiva del Parlament que va néixer del 21D. Eleccions el 14-F, de moment, que som catalans. El Parlament ha quedat "automàticament dissolt" i ja comença el rellotge a córrer. Dic per fi perquè serà per la pandèmia, serà perquè no hi ha confiança entre socis de Govern -en funcions deien- que es pot certificar que la política catalana està enquistada, de fa dies. Més enllà d'estudis i enquestes hi ha un nou eix d'elecció, més enllà del nacional i de l'ideològic: l'eix que va del "no vull fer" fins al "no sé fer", que ha establert el Govern en funcions actual. L'eix del manta, diríem. Ara serà notícia que hi hagi qui vulgui actuar, sense tenir en compte el què diran, i que si potser tingui alguna idea de què va això de governar i gestionar la cosa pública. Si pot ser.

He tingut la sort i l'honor de conèixer com treballa la Generalitat, diferents departaments, i sempre hi he trobat grandíssims professionals i gent d'aquella que, diríem, sap què es fa. Per això em costa molt d'entendre, no em cap al cap, el desgavell de mesures, contramesures, filtracions, globus sonda i demés. Quan hi ha problemes de comunicació sempre s'apunta al missatger però és només la darrera baula de l'acció política. I és indignant que es posi en dubte la institució de la Generalitat per la inacció -pel motiu que sigui- dels seus dirigents polítics. Tot és molt complicat, d'acord, però menys voler saltar la paret i més mirar d'arreglar el forat que hi has fet mentre anaves fent saltirons de mec.

Més enllà del simbolisme màgic, trobem consellers que diuen que per si fos per ells haguessin donat més gas a les restriccions i d'altres que potser caldria fer-ho d'una altra manera. De què parlen els dimarts a les reunions de Govern? Sembla com aquelles parelles que només tenen ganes que s'adormi l'altre per poder posar el que volen a la tele. Aquells que miren d'amagatotis pisos en webs per calcular la fugida. Aquelles que esborren missatges inconvenients de les xarxes socials. No només no hi ha passió, és que ni se'n recorden de què fan compartint sofà. L'atomització de la política catalana porta a pensar que les coalicions seran el pa nostre de cada dia, però potser no totes les coalicions funcionen. Els resultats sempre empenyen, l'aritmètica és el combustible del pacte. Ara bé, coaliga't però sense amor. Potser cal veure exemples europeus, parlaments més madurs, com el belga on la presidència no l'exerceix la primera ni segona ni tercera força de les eleccions.

Ens estem desbordant per sobre de les nostres possibilitats. L'oferta electoral és avorrida, excepte alguns vells rockers que no fallen mai i alguna nova oferta que recuperar els valors i les polítiques que sí que funcionaven i funcionen. Menys desbordar i més centrar el país, la política i les persones. Com va dir en Jordi Amat, reconegut biògraf entre altres menesters, el Govern no té els diners per donar suport als sectors als quals s'està condemnant a la ruïna per evitar el contagi i tampoc té el coratge per demanar a la gent que eviti la interacció social. Té raó i és terrible.

L'expresident Torra ha acusat l'executiu "d'atabalar" la ciutadania amb tantes veus, i els ha recordat que necessita "missatges clars". Ens estem desbordant de coherència. Aquest Govern fa temps que no va, i va néixer coix tres cops, de tres investidures fallides. I amb tot hauria d'haver portat un cartell de "no funciona?" des de fa mesos. Potser podríem haver pujat per les escales. Però no vivim en un còmic del "13 Rue del Percebe": Catalunya és massa important per abandonar-la a la seva inèrcia. I quan dic Catalunya dic 7,5 milions de persones que només els hi falta ara que no només no vegin llum en el seu Govern, sinó que els hi està apagant l'esperança. I això sí que no.

